

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Ara només falta que en Cambó salti al "ruedo", ell que és un bon "capitalista".

Any II - Núm. 56

Barcelona, 25 de febrer de 1932

Preu: 20 cèntims

Els anarquistes es fan amos de l'Ajuntament de Bata i proclamen el comunisme llibertari

Bata, 22. — Com cada di- lluns, sobretot d'ençà que te- nim entre nosaltres la colònia internacional de la F. A. I., han corregut rumors alarmants i algun que altre cotxe particu- lar.

Aquesta setmana, però, els rumors eren més alarmants en- cara. Es deia que el di- lluns, tothom aniria a treballar. (N. de la R. — Com que a Bata no treballa ningú, és a dir: estan en vaga general perpètua, la forma més revolucionària d'al- terar l'ordre públic és posar-se a treballar.)

Les autoritats havien pres al- gunes precaucions per evitar que la gent acudissin a la fei- na. Desgraciadament no han pogut evitar que un grup d'a- narquistes capitanejats per en Durruti es fessin amos de l'A- juntament. Segons costum es- tablit i seguint el protocol més rigorós, han hissat al balcó de la Casa Comunal la bandera negra i vermella de la revolu- ció social.

Un cop fet això s'han asse- gut per les cadires del saló de sessions i ha començat un tuti arreatat que feia posar els cabells de punta.

El moviment revolucio- nari es precisa

Bata, 22. (Urgent). — Un redactor de l'Agència Mencha- ta ha pogut entrar a l'Ajunta- ment i ha aconseguit parlar amb els revolucionaris que, com s'ha dit, estaven jugant al tuti.

—I ara, què feu? — ha pre- guntat.

—Esperem que vingui la guàrdia civil a treure'ns—han respost.

—Però... ¿i el comunisme llibertari?

—Teniu raó! — han contesta- tat.— Té, ens en descuidà- vem...

Seguidament han sortit al balcó i els germans Ascaso, a dues veus, han dit:

—Queda proclamado el comu- nismo llibertario.

Un minut després, el tricor- ni d'un guàrdia civil ha tret el nas per una cantonada de la plaça. Veure'l i convertir-se en blanca la bandera negra-vermella de la revolució, ha estat tot u.

—Es un truc de la F. A. I.— ens ha explicat el company Durruti, tot fent l'ullet d'una manera picaresca.— Les nostres banderes són fabricades com a- queles mocadors dels il·lusionis- tes que canvien de color a vo- luntat. Exclusiva de la F. A. I., patentada.

Retorn a la normalitat

Bata, 22. — Seguint el cos- tum establert en aquests cas- os, els elements de la F. A. I. que havien assaltat l'Ajunta- ment de Bata es lliuraren pre- sners a la força. Un d'ells, pe- rò, tingué interès de formular la més enèrgica protesta per la llarga estona que els havien fet esperar.

—Des de primeres hores del matí que som aquí—digué en- carant-se amb el capità de la guàrdia civil—i vosaltres sense venir. Això no és el tracte.

El benemèrit capità donà les excuses pertinents per aquesta inexcusable alteració del pro- grama. Seguidament, els detin- guts ingressaren en un vaixell.

Hi haurà deportacions?

Bata, 22 (urgent). — Sem- bla que el Govern es proposa prendre mesures extraordinàries contra els revolucionaris de Ba- ta. Hom diu que hi ha l'inten- ció de deportar-los en massa a Barcelona.

La notícia ha produït la na- tural sensació i la encara més natural indignació entre l'opi- nió sentimental del país. El dia- ri local Bata Clan, òrgan dels aiguaders del país, publica un violent article en el qual diu 'que no es pot admetre la me- sura inhumana que vol pren- dre el govern de la República. Barcelona — diu — és una ciu- tat situada al nord-est d'Espa- nya. El caràcter dels seus habi- tants de raça blanca és més a- viat pacífic, però tothom té la viela a l'encant. La tribu que domina a les corporacions es mostra particularment reacia als benifets de la civilització i els indígenes coneguts pel nom de tradicionalistes i de regiona- listes no s'han mogut encara de l'època quàternària. Per la ciu- tat volta en llibertat un indivi- du anomenat Vachier, del qual, els turistes que l'han vist, con- tenen coses esgarrifoses.

El diari Bata Clan enumera prolixament tots els perills i in- clemències de la vida barceloni- na (una part dels nadius — afe- geix — tenen el costum gro- tesc d'anar amb els braços o- berts) i acaba demanant al po- ble de Bata una altra anada al treball revolucionari de vint-i- quatre hores (hora local) per protestar contra la salvatge re- pressió del govern de la Repú- blica.

LA PAU XINO-JAPONESA

Cal no tenir massa confiança en l'acabament del conflicte oriental. Com es pot veure, els japo esos encara tenen corda per estona.

(Foto «Be Negre»)

La pau-guerra xino-japonesa

(Del nostre enviat especial Albert Reus-Paris-Londres. — Copyrigh. Dreus res. per a tots els països, àdhuc U. R. S. S., i Ciutat del Vaticà)

Xangai (per cable). — Que n'hi ha de xinesos! N'hi ha més que de Xiraus Palaus! Hem arribat a la Xina i de se- guida n'hem vist per tot arreu: oh! i tots parlen xinès (un idio- ma molt curiós, sobretot per qui l'ignora); el nostre secreta- ri (el tenim per enllustrar-nos les sabates i dur-nos la maleta, és, dones, un secretari particu- lar), el qual és del riñón de Cas-

tilla, d'Arenillas del Río Pisuer- ga, ja ens ho ha dit: —Señorito, esos chinos, con la excusa de hablar el chino, lo que quieren es no hablar en castellano.

Un tomb per Xangai. ¿Que ho deu fer que quan sentim a- quelles canonades instintiva- ment se'ns estremy el cor i se'ns seguen el genolls? El cor humà és ple de misteris.

El comandant japonès Uye- da, que per cert és de Grano- llers i parla català com vós i jo, ens ha rebut molt amable- ment. Li hem demanat un sal- conduït, per circular per les lí- nies de foc; ens ha respost que no vaia la pena perquè els seus soldats no saben distingir un salconduït fals d'un de verita- ble i, de totes maneres, si quèiem a llurs mans, ens fuse- iem (Segueix a la pàg. 2, columna 1)

L'esperat inesperat discurs d'en Lerroux

Seria fals si diguéssim que hi havia *poco más de media entra- da escasa*, segons expressió fe- liç del popular revister de to- ros, senyor Raimond d'Abadal. No. La Monumental de Madrid estava plena i ben plena. Els vells aficionats deien que des de la setena despedida definitiva d'en Belmonte no recordaven una expectació semblant. (N. de la R.— Cal no donar una im- portància desmesurada a aques- ta peregrina afirmació, perquè ja se sap que els vells, encara que siguin aficionats, solen rap- piejar.)

Per cert que entre la nombro- sa concurrencia vàrem notar la presència del senyor Alexandre Lerroux. El fet no sorprendrà els nostres lectors, si diem que era ell, precisament, el que ha- via de fer el discurs.

I el va fer. Discurs magnífic, eloqüent i radiat. A continuació en publiquem el text íntegre, pres taquígraficament per la ma- re del nostre mai prou plorat amic senyor Valeri Serra i Bol- di.

Heu's-el aquí: —Paz entre los hombres de bu- na voluntad. (Aplaudiments.) Paz y amor. (Ovació.) Amor y paz. (Xiulets.) Pues, como iba- mos diciendo, ahora estoy don- de he estado siempre, que no es precisamente en una plaza de toros.

A continuació, el senyor Ler- roux va dir que no era veritat que ell hagués callat, si bé era cert que no havia obert la boca durant aquest darrer temps. Es declarà contrari a la persecució religiosa, però digué que ja es- tava bé l'expulsió dels jesuïtes, perquè ell era ateu, però creia en Déu. Pel que fa referència a la nivellació dels pressuposts, declarà que la tal nivellació era una bestiesa, però que, ben mi- rat, bé s'havien de nivellar els pressuposts.

En mig d'un entusiasme creix- ent, afirmà que ell era contrari de la reforma agrària, però que, en canvi, era partidari de la re- forma agrària. Que ell no era home de dreia ni d'esquerra, però que això no volia dir pas que fos de centre.

A continuació parlà de les Corts Constituents, per dir que aquestes Corts ja havien complert la seva missió, encara

que ell no era partidari de dis- soldre-les.

Amb una claredat de judici semblant, analitzà minuciosa- ment tots els problemes, i aca- bà manifestant que ell, que te- nia temperament de dictador, era contrari a tota dictadura.

A la tarda, seguint el seu an- tic costum, el senyor Lerroux féu un passeig en trineu en com- panyia del pare de Pi i Mar- gall, senyor Pi i Arsuaga.

Un telegrama d'en Bofill

«Matiz es como tamiz; quien como usted matiza también tamiza, y tamizando y matizan- do (que tamizar es buscar el ma- tiz por medio del tamiz, y ma- tizar hallar el tamiz que nos da- rà el matiz), se podrá precisar de una manera exacta la política que conviene evitar, que es la única que vale la pena seguir. Matizando y tamizando, mis sa- lutaciones y auspicios, ruégole reciba la expresión exaltada de mi reflexivo entusiasmo por bri- llante discurso torero.

»BOFILL I MATIZ.»

El senyor Lluhi en greu estat

Preguntat el senyor Lluhi Va- llesà perquè donés la seva opi- nió sobre la bomba de l'Ajunta- ment, ha declarat, davant l'esglai dels presents, que no en tenia la culpa el senyor An- guera de Sojo.

Aquesta insòlita complicació de la malaltia que des de fa temps ve soffrint el jove dipu- tat de l'Esquerra ha produït la consternació que és de suposar entre els seus familiars i amics.

Ha estat cridada urgentment una consulta de metges i des- prés d'un laboriós examen del pacient, el qual ha insistit amb una penosa tenacitat que no en tenia la culpa el senyor An- guera de Sojo, els doctores han acor- dat (el senyor Aiguader ha votat, com de costum, amb la ma- joria) que restaven molt poques esperances de salvació per l'il- lustre malalt.

A tots els Centres d'Esquer- ra han començat a fer vots per al seu pròxim restabliment i per a les eleccions que s'apro- pen.

La campanya anti-japonesa de «La Publicitat»

Sortint al pas de la campanya anti-japonesa que emprèn «La Publicitat» aquests dies, el senyor Marius Aguilar, Cònsol del Japó a Barcelona, ha tra- més una delicada lletra al di- rector d'aquell diari. Per la seva extensió no la transcriurem íntegra (altrament EL BE NE- GRE no milita en els rengles de l'integrisme); però, resumint, el senyor Aguilar es lamenta del poc amor que «La Publici- tat» manifesta als homes i les coses del Japó, desamor més sensi- ble quant els japonesos no s'ho mereixen gens, car, com diu textualment el desconsolat Cònsol: ...el japonés es molt tresp- tat, molt aixerit i molt gat.

Però això no és el millor del cas; sinó que el senyor Marius Aguilar ha comès una de les seves usuals distraccions; i s'ha pensat que era cònsol del Japó, hi ho és de la Xina, dependt directe del mandarí Pik-I-Pon, cònsol general de les taronges de la Xina a Espanya.

Només que algú l'ha «enre- dat com un xinó» i li ha fet creure que era japonès.

L'incident ha promogut grans comentaris.

Lerroux. —«!No ejarme zolo!»

Xina i Japó

(Ve de la pàg. 1)

llarien. «La millor solució — acaba dient-nos — és passejar-se entre les bales com si tal cosa; al capdavant els nostres soldats, ¿que necessiten documents per arribar-se al foc?»

Trobem que la cortesia proverbial dels japonesos és incomprendible per un europeu. L'Orient està carregat d'escotisme —com diria Francesc Madrid.

Avui, dia del gran atac; canonades per tot arreu ¿per què tiren tant aquests homenots? I els avions... quines ganes, Déu meu, de complicar-se l'existència! Tan bé que s'està a casa!

Hi ha guerra? ¿No hi ha guerra? Hi ha pau? ¿No hi ha pau?

Aquesta quàdruple pregunta ens l'hem formulada sovint tota aquesta jornada que l'hem passat embolicats dintre d'un matalàs.

Un matalàs... i callandu.

Txang-Kai-Txec, Wu-Sung, Kiang-Wan (Kiang-Wan i Kiang-Tornen), Xa-Pei, Wu-Xang, Pik-I-Pon i Ribera i Rovira, quins noms! Els aprens de memòria i se t'esborren. M'afiguro que em passaré tota l'estona que m'estigui a la Xina, aprenent-los, oblidant-los i tornant-los a estudiar.

El general xinès de la quarta brigada de la tercera divisió del dinovè exèrcit, és exacte amb el senyor Pellicena, director de La Veu; no ens podem estar de notificar-li. Ell somriu.

—No és estrany; som cosins; servidor és de Manila. ¿I què, que fa aquell xicot; encara es torna boig per les lluites de grills?

Ves per on hem pogut esbrinar que l'il·lustre Pellicena és un apassionat de les baralles grillesques. Després hem sabut que sempre porta dos o tres grills a la butxaca i una ceba grillada.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Lerrouxos 1932	88'8
Lerrouxos 1906	0'8
Pressupostos Carnerians. A la par.	
Bombes	A la F. A. I.
Xang-Kai-Shek	99
Shek-Kai-Xang	96

Els Lerrouxos 1932 han obtingut un gran èxit. Tots els tenedors de l'emissió 1906 han canviat llurs obligacions per les de 1932. I la majoria d'accionistes de la P. U. P., també s'han després dels seus tristos papers per comprar Lerrouxos d'avui. Els Pressupostos Carnerians han estat ben rebuts per tots els contribuents i funcionaris, però el senyor Ventosa ha arrufat el nas, que és l'única prenda que li manca per arufar.

Els fets de St. Llorenç dels Piteus

Ens comunica el nostre corresponent que els regidors d'aquesta població han assaltat l'ajuntament posant la bandera republicana al balcó.

No s'han de lamentar desgràcies personals.

amb el cor a la mà.

EL SENYOR CAMBÓ ES FA UNA ALTRA CASA

L'il·lustre amic de «La Veu», senyor Cambó, s'està fent una altra casa a la Via Laietana.

S'assegura que el senyor Companys li enviarà una lletra dient-li que si se'n fa gaires més, el dia que les turbes les hi vulguin tornar a cremar i ell—el senyor Companys—torni a ésser governador de Barcelona—probablement haurà plogut força fins aleshores—no li promet que es vegi en cor d'enviar-li suficient nombre de policia per evitar que les hi cremi, com va estar a punt de succeir-li l'endemà de la proclamació de la República, segons explica en Paquet Madrid en aquell llibre *Ocho meses y un día en el Gobierno Civil de Barcelona* que vostès probablement no han llegit, i nosaltres —sense el probablement—tampoc.

Tirant de beia

EL GRAMOFON-MALETA ES PATLLAT

Es nota gran confusió en el si del Directori de l'Esquerra Republicana de Catalunya pel conflicte que ha plantejat l'exclusió del partit del ferm propagandista de l'ideia, el senyor Roc Boronat. L'acreditada marca *La Voz de su Amo*, consultada, ha dit que es veuria amb dificultats per pronunciar un orador tan perfeccionat que, en un sol aparell reunís el gramòfon i el gos. No obstant, ha promès encarregar els estudis corresponents als obrers de l'altar de Sant Roc i el Gos de la Catedral.

EL SENYOR COMPANYS I L'IDIOMA DELS FRANCESES

Els periodistes que fan informació a la Generalitat, l'altre dia van tenir el gust de saludar el senyor Lluís Companys, que anava a visitar el President, i creguérem oportú demanar-li unes declaracions, a la qual cosa el cap de la minoria parlamentària accedí gustosament.

Un periodista preguntà: —¿Es cert que la crisi és imminent? Diuen que el govern està molt tou...

—Bé, veuran. ¿Què vol dir això de tou? Perquè els periodistes de vegades donen un sentit diferent a les paraules—preguntà l'interpellat.

—He dit tou —aclari el periodista amb la màxima bona fe — en el sentit que els francesos diuen «souplesse»... (?)

Uns quants periodistes no es pogueren aguantar i esclafaren en una gran riallada, mentre el senyor Companys, tot sufocat, fugia precipitadament.

Hi ha gent ben comprometedora, tanmateix, ¿oi senyor Companys?

ELS BENS FLORALS

La balada dels dos Lerrussos

Pel viarany de la vida topen cara a cara dos: l'un camina un poc xacrós, però amb passa decidida; l'altre mostra un urc de gall, gras i ros, de cresta encesa, ferm de veu i d'escomesa. I el vell fa un escarafall quan ha vist que l'altre el crida i el detura, imperiós, i així parlen aquells dos, en un revolt de la vida:

—On vas, Lerroux?—feia l'un.
—D'on véns, Lerroux?—l'altre feia.
(L'un és Lerroux de la teia, i l'altre, el del capdamunt.)
—De fer un discurs a la plaça de braus de Madrid—fa el vell—, com que jo sóc bon cartell, no hi ha hagut entrada escassa; i, per cert, tots molt formals: capellans, gent estrambòtica, manta unió patriòtica i, fins i tot, radicals.
Jo debuto amb quatre piules, quatre passes i a matar; i al problema català he estat si em xiules no em xiules; jo reculo, llavors, censuro el present desordre i entono un càntic a l'ordre...
...això m'ha guanyat els cors. I ara arronça i ara estira, ara cols i ara naps, en fi, torejava, saps?, i vinga a tocar la lira —la qüestió és governar—, i una freda, una calenta, i així el públic s'accontenta i el tens a la teva mà; i com que em perdo de vista, he tocat com de biaix, defugint, però, el cop baix, el partit socialista.

—Què vols dir?—replica l'altre.
Entre irat i avergonyit, amb un aire de teatre i treient enfora el pit.—
Què vols dir? Del Parallel has traït el sacre imperi? pactes amb el presbiteri? pels burgesos ets de mel? què! no crema Barcelona? i el catalanisme, què? Tant baladrejar i rè; per acabar fent la mona! —
I el Lerroux del jipi-japa rojo y gualdo, ja, abrindant: —Robad, matad, incendiad, berrad Barcelona del mapa! —
I després, un xic reprès, s'interessa pel «Milianus»: —Què? El «Milianus» fa el gitano i segueix tant com si res? —
Respon el vell Alexandre, amb un posat dolorit: —Jo el treuria del partit, però ell hi vol romandre.

—No el treguis, és element que sempre pot ésser útil; en Giral és massa fútil i té poc Ajuntament.
—Però és que ara em fa nosa.
—No t'entenc, tanta és la fama!
—Es que ara em fa un mal reclam.
—T'has tornat d'aigua de rosa?
—Entén-me, vull governar i vaig carregat de dretes.
—La qüestió és fer pessetes. Ara és don Emilià...
Mentre tu, de plaça en plaça, torejant eternament, del càrrec de president seguiràs la inútil caça...
Abur, Alexandre amic, sóc en Lerroux lerrouxista, i tu et vols perdre de vista.
Jo allà on m'estava, m'estic.

LES CLASSES HUMILS SERAN ATESES

El dia mateix que es celebra, va allà on podia el Congrés de l'Esquerra, el senyor Macià, atent a tot, tingué notícia que al Palau de la Música Catalana Jean Cocteau i Darius Milhaud presentaven «Le Pauvre Matelet». El senyor Macià hauria pogut donar l'excusa del fred o bé del Congrés o bé de totes dues coses alhora, ja que anaven juntes. I bé, cosa que «La Publicitat» va silencià, el senyor Macià, deixant per un moment de banda la seva significació d'home de partit, sempre al servei de les classes humils, acudí al Palau amb la seva família i el seu secretari: —Anem-hi—va dir— a veure què podem fer per aquest pobre noi. I dirigint-se a l'Alcalde: ¿Què us sembla si li prometísim un barquet i una mica de mar perquè pogués anar navegant?

Tirant de Bata

EL VACHIER SADISTA I EL VACHIER NO SADISTA

Un dels últims dies de la setmana passada, a classe de Medicina Legal de la Facultat de la nostra ciutat, el doctor Saforcada explicava la història del sadisme, i a l'hora de citar exemples donava una llista documentada:

—En la Antigua Roma podem citar Tiberio, Nerón y Calígula. En la Edad Media, el famoso Barba Azul. En España, el rey Carlos el Malo, de Navarra, y Diaz de Garayo, conocido por el remoquete de «saca mantecas». En Italia, Gruyo. En Inglaterra, Jack el destripador. En Francia, Vachier el matador de pastores. En Alemania...

Però no va poder continuar. Els alumnes així que sentien pronunciar el nom del sempre alt i mai prou alabat president de la Comissió de circulació del nostre Ajuntament, promogueren un veritable avalot de rialles i exclamacions de joia. El doctor Saforcada es va veure obligat a fer unes aclaracions a fi i efecte d'evitar malentesos, explicant que aquest Vachier francès no tenia res de comú amb el Vachier barceloní, ja que no es podia considerar com a sadista un senyor que s'esbargís aniquilant taxis.

ELS MAL INFORMATS

Escriu el senyor C. Solà i Vilanova en un article titulat «El camí de la Catalonitat» que publica la revista «Resorgiment» de Buenos Aires en el número del mes de gener:

«I la fundació de dos nous diaris — *L'Opinió* i *La Humanitat* — escrits en català, no és degut també al guany obtingut durant la Dictadura?»

Escrits en català?

¿Volen dir els senyors de «Resorgiment» que no els han mal informat?

La propaganda de la Telefònica

(Nota pregada)

Dilluns de la setmana passada, amb motiu de la inauguració d'una centralita tan telefònica com automàtica a la Casa de la Ciutat, centralita que persones mal intencionades insinuen que posà la Companyia Nacional (sic) de Telefons en agraïment a les campanyes i gestions fetes per l'Ajuntament a favor del no pagament de les mensualitats no funcionades, l'alcalde Dr. Aiguader pronuncià aquella històrica frase: *¡Lo que son los progresos de la ciencia! ¡Si nuestros abuelos lo viesen hace cien años! I després la no menys famosa: ¡Ahora vamos a embriagarnos un poco, i tots els concurrents a l'acte anaren a fer-s'ho mano a mano amb el tradicional lonx que l'Ajuntament té sempre preparat per aquests casos i, com en tot banquet que s'estimi, s'acordà per unanimitat enviar el ram de flors que hi havia damunt la taula a l'esposa de l'homenatjat. Ara, que com que resultà que damunt la taula no hi havia cap ram de flors, la senyora de l'homenatjat s'ho hauria passat malament si no hagués succeït que tampoc no hi havia homenatjat. Per suplir ambdues lamentables deficiències, el doctor Aiguader acordà trametre una safata de dolços a l'esposa de l'Alcalde.*

I UN BE!

El P. Miquel d'Esplugues torna a deixar-se la barba. Se la deixa al convent, entenent-nos, i és per això que les seves amistats més íntimes no tenen coneixement de la novetat.

El conegut terrassenc Palet i Barba, seguint l'exemple del P. Miquel d'Esplugues, s'ha fet treure la barba... de totes llurs targes de visita.

En Josep A. (Ah!) Trabal es prepara per a fer oposicions a vint-i-cinc de les cinquanta plaques de mosso de mercats que l'Ajuntament va aprovar la setmana passada. Les altres vint-i-cinc les deixa per a en Josep A. (Ah!) Trabal.

El mestre Josep (Eh?) Fontbernat (a) (Eh?) Cent Homes, posa música als Cent Ritmes de l'Esclasons.

L'Ajuntament ha nomenat guàrdia urbana el cambrer del bar La Pansa que tragué la metxa de la bomba que hi havia als urnaris de l'esmentat bar.

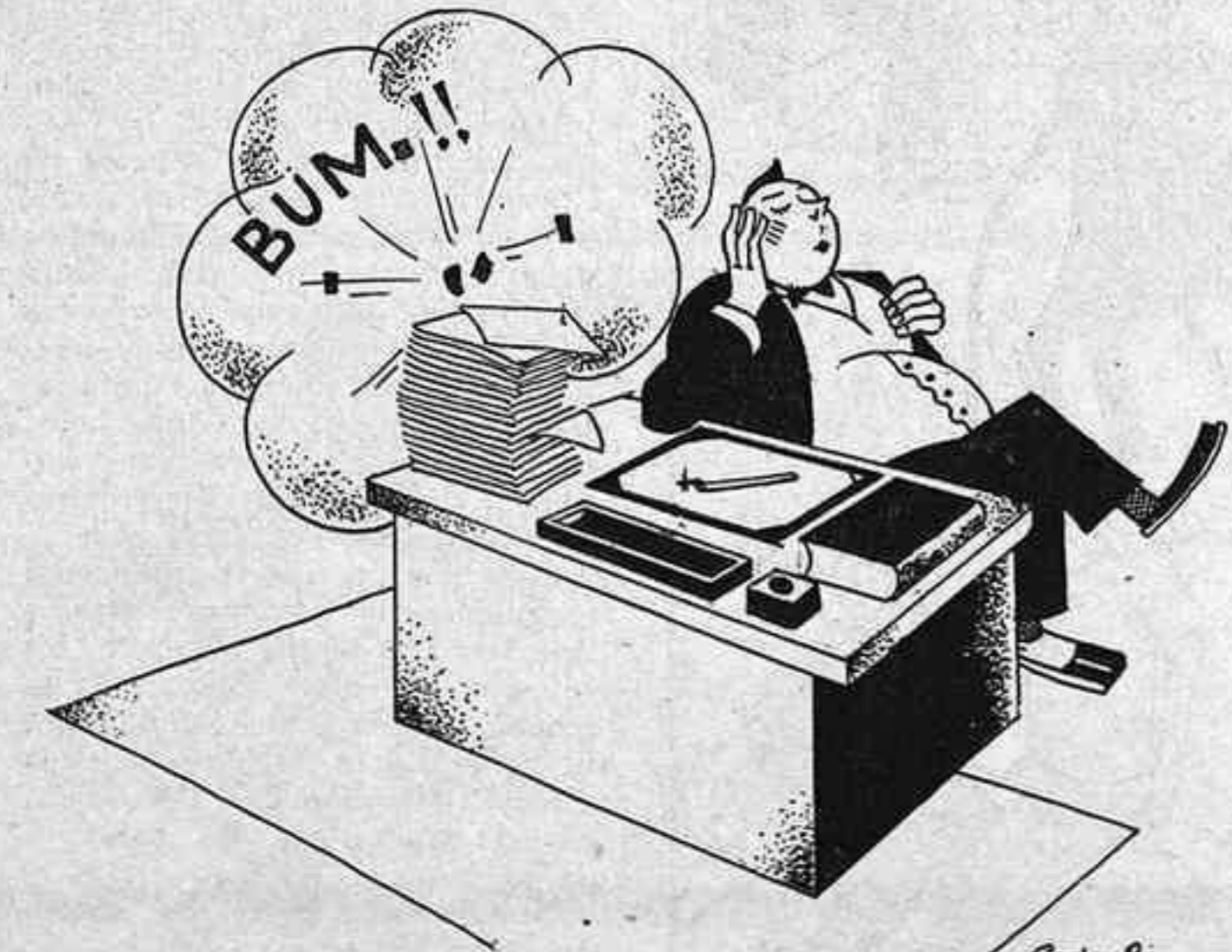
L'amo del bar La Pansa ha ofert una plaça de cambrer a l'urbà que tot seguit de veure la bomba de l'Ajuntament, va córrer a telefonar perquè el carro blindat anés a recollir-la.

Es diu que a instàncies del senyor Vachier no explotaria de moment una nova bomba a l'Ajuntament de Barcelona.

Ha estat rebut a la Generalitat el nou mostrari de pinyols oratoris en vistes a les properes eleccions.

El germà Gassol usa faixes ortopèdiques «Madame X».

Aquest número d'EL BE NEGRE no ha estat revisat per la censura eclesiàstica.

UNA BOMBA A L'AJUNTAMENT

—L'empleat. — Entrí, entrí.

Com es fa un adherent, a Bata

